

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 15CoP/22/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 141200969
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patrícia Železníková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:141200969.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patrície Železníkovej a členiek senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Aleny Čakváriovej, v právnej veci manžela A. B. C. nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt D. XXX, XXX XX E., zastúpený Mgr. RNDr. Máriou Zacharovou PhD., advokátkou so sídlom Forgáčova bašta 7, 940 02 Nové Zámky, IČO: 52864910, a manželky A. F. C., G. F., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt H. XXXX/XX, XXX XX H., zastúpenej JELENČÍK A PARTNERI advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Tatranská 49, 841 06 Bratislava, IČO: 47245042, o rozvod manželstva, na odvolanie manželky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 22Pc/5/2021-59 zo dňa 27.04.2022 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom č.k. 22Pc/5/2021-59 zo dňa 27.04.2022, rozviedol manželstvo B. C., nar. XX.XX.XXXX a F. C., G. F., nar. XX.XX.XXXX, uzavreté dňa 30.12.1978 v Bratislave, zapísané v knihe manželstiev Obvodného národného výboru v Bratislave I, zväzok 36, ročník 1978, na strane 87, pod poradovým číslom 97 (výrok I.), o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkom nemá nárok na ich náhradu (výrok II).

2.Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 18, § 23 ods. 1, § 24, Zákona o rodine, § 52, § 100 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej CMP) a tým, že na základe vykonaného dokazovania výsluchom účastníkov konania, listinnými dôkazmi a obsahom pripojeného spisu sp. zn. 7Pc/7/2021, ustálil, že manželstvo účastníkov konania neplní svoju spoločenskú funkciu, je hlboko a trvalo rozvrátené. Posudzujúc preukázanie zákonných predpokladov rozvodu manželstva dospel k záveru, že manželstvo je nefunkčné, preto návrh na rozvod manželstva považoval za dôvodný. Dôvodil, že základným predpokladom rozvodu manželstva je vážny rozvrat medzi manželmi, ktorý neprekonateľne bráni ďalšiemu spoločenskému účelu manželstva. Jednou z povinností manželského zväzku je, aby manželia spoločne žili a hospodárili. Z podaného návrhu na rozvod zistil, že účastníci konania žijú oddelene už 2 roky, nevykonávajú žiadne spoločné aktivity, pritom spoločne nehospodária cca 15 rokov, počas ktorých každý z nich viedol samostatný život, intímne sa nestýkali. Manželvia majú rôzne názory a pohľady na život, ktoré viedli k zásadným nezhodám v manželstve, čím došlo k úplnému vzájomnému odcudzeniu. Manželvia nedokážu ani vzájomne komunikovať. Navyiac navrhovateľ už dlhší čas vedie život s novou partnerkou a z jeho strany nie je šanca na obnovu manželského spolužitia. Súd prvej inštancie uviedol, že aj keď mal snahu zmieriť vzťahy medzi manželmi a za týmto účelom ich odkázal na referát poradenskopsychologických služieb, v konečnom dôsledku na tomto postupe netrval. Zohľadnil, že navrhovateľ kontinuálne prezentoval názor, že aj v prípade absolvovania sedenia

sa jeho vzťah k manželke vzhľadom na dlhoročný rozvrat ich vzťahov a jeho nový partnerský vzťah nezmení a zároveň snahu manželky zotrvať v manželskom zväzku iba z ekonomických dôvodov (výsluhový dôchodok manžela, potencionálny nárok na vdovský dôchodok). Konštatoval, že manželstvo je dobrovoľný zväzok muža a ženy a s poukazom na zistený vážny rozvrat medzi manželmi súd nedospel k záveru, že by tu existovali dôvody na zachovanie manželstva len z ekonomických dôvodov. Navyiac z výpisu z LV č. XXXX pre k.ú. F. vyplýva, že manželka má zriadené vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného užívania bytu č. X na H. XX vo vlastníctve syna C.. Dôvodil, že v danom prípade bola ukončená aj výchovná funkcia manželstva tým, že deti narodené z manželstva sú plnoleté. Za tejto situácie je rozvod manželstva individuálnou otázkou rozvádzajúcich sa manželov a pokiaľ manžel zásadne odmieta obnovenie manželského spolužitia, boli podľa názoru súdu, aj napriek deklarovanej záujmu manželky o zachovanie manželstva (len z ekonomických dôvodov), splnené podmienky pre zrušenie manželstva rozvodom. Vo veci pritom rozhodol po uplynutí viac ako 12 mesiacov od podania návrhu a konštatoval, že navrhovateľ svoj názor nezmenil, nemal vôľu obnoviť manželské spolužitie, preto ani prípadná manželská poradňa či intervencia na referáte poradenskopsychologických služieb by na jeho rozhodnutie nemala vplyv. Nakoľko zrušenie manželstva rozvodom je viazané aj na zistenie príčinnej súvislosti medzi vážnym rozvratom vzťahov medzi manželmi a nemožnosťou plnenia spoločenského účelu, súd pri kvalifikácii rozvratu ich vzťahov dospel k záveru, že manželstvo stratilo svoj význam nielen pre spoločnosť, ale aj pre samotných manželov. Pre úplné citové odcudzenie oboch účastníkov nie je predpoklad, že by manželia svoje spolužitie obnovili. Príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi súd zistil predovšetkým vzájomným odcudzením manželov, v názorových rozdieloch a existencii nového partnerského zväzku navrhovateľa. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podala prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu odvolanie manželka podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), navrhujúc rozhodnutie zmeniť a návrh zamietnuť, prípadne ho zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedla, že súd v priebehu konania podľa § 96 ods. 1 CMP právoplatným uznesením zo dňa 26.01.2022, odkázal účastníkov na referát poradenskopsychologických služieb, ktorú povinnosť si manžel nespĺnil a súd namiesto sankcie, od svojej požiadavky upustil a vzdal sa naplnenia svojej zákonnej povinnosti viesť manželov k odstráneniu príčin rozvratu a o ich zmierenie. Súd sa zamerával len na posúdenie splnenia podmienok na rozvod manželstva, ktorých formálne splnenie nerozporovala, no opakovane žiadala aby využil svoje právo § 23 ods. I Zákona o rodine, podľa ktorého súd môže (nie musí) manželstvo rozviesť pri splnení podmienok na rozvod. Teda aj v prípade, ak súd dospeje k záveru, že formálne podmienky pre rozvod sú splnené, aby manželstvo nerozvádzať z veľmi závažných ňou uvádzaných dôvodov a síce, že je starobná dôchodkyňa s príjmom zo starobného dôchodku vo výške 257 eur mesačne. Súd pristúpil k posúdeniu významu ekonomickej stránky manželstva s úplným dešpektom a to napriek tomu, že v danom prípade sa očividne jedná o jej snahu o elementárne prežitie. Vecné bremeno, ktoré má na byt (rovnako ako ho mal aj manžel), kde býva so synom nepopierala, ale i tak jej príjem z dôchodku nestačí, navyše pri jej zlom zdravotnom stave. Súd v rozsudku nespomína, že manžel si počas manželstva urobil školu a následne kariéru v polícii, vďaka čomu má slušný výsluhový dôchodok. Kým študoval, ona sa starala o ich spoločné deti a pracovala v Rakúsku, aby užívala rodinu. Keď mali začať žiť dominantne z jeho výsluhového dôchodku s poukazom na svoj vek a obmedzenia v pracovnom živote, manžel sa začal venovať mimomanželským vzťahom a svoj príjem užíval sám. Na spoločnú domácnosť prispieval len 200 eur, po podaní návrhu v tejto veci prestal prispievať vôbec. Nesúhlasila s názorom súdu, že "manželstvo je dobrovoľný zväzok muža a ženy a s poukazom na zistený vážny rozvrat medzi manželmi súd nedospel k záveru, že by tu existovali dôvody na zachovanie manželstva len z ekonomických dôvodov", pretože manželstvo ako právny zväzok len vzniká na základe dobrovoľného rozhodnutia. Dobrovoľnosť pri vzniku právneho zväzku však neznamená (rovnako ako pri iných viacstranných právnych úkonoch), že ich je možné kedykoľvek jednostranne ukončiť. Nesúhlasila s konštatovaním súdu, že ekonomické dôvody nepredstavujú dôvod pre zachovanie manželstva, keďže súčasťou manželstva okrem výchovy detí je aj vzájomná starostlivosť medzi manželmi a to tak v oblasti osobnej ako aj ekonomickej. Súd však bral ekonomickú stránku manželstva len ako okrajovú záležitosť, pritom je jeho významným prvkom, poukazujúc na vzájomnú vyživovaciu povinnosť medzi manželmi. Jej vek, zdravotný stav a príjem, jej príčinenie sa o dosiahnutie lepšieho príjmu manžela, porušenie povinností vyplývajúce z § 18 a § 19 Zákona o rodine manželom, sú dôvody pre zamietnutie návrhu na rozvod manželstva, aj napriek splnenia formálnych podmienok pre rozvod (§ 23 ods. I Zákona o rodine).

4. Manžel v písomnom vyjadrení k odvolaniu manželky žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdiť. Stotožnil sa so záverom súdu, že rozpad manželstva je nezvratný a nemožno obnoviť jeho funkcie, ktoré už cca 15 rokov nefungujú. Pokus manželky riešiť rozvrátené manželstvo poradenskopsychologickou službou je len oddialením ukončenia manželstva naviazaného na jej návrh o určenie výživného na manželku v konaní sp.zn. 7Pc/7/2021. Mal za to, že po vypočutí manželky aj uvedená inštitúcia ÚPSVaR zvažila, že konanie k náprave manželského spolužitia nepovedie. Uviedol, že manželka chce udržať manželstvo len z ekonomických dôvodov. Snaží zľahčovať a neuznáva proces rozvratu manželstva a sústreďuje sa len na ekonomickú stránku vecí, ktorú je však treba riešiť predovšetkým v konaní o výživnom. Manželstvo je dobrovoľný zväzok. Na základe skutočností, ktoré spôsobili rozvrat manželstva súd rozhodol správne a manželstvo rozviedol, pretože už 15 rokov nespĺňa žiadne atribúty, ktoré manželstvo definujú. Zdôraznil, že už 2 roky nežije s manželkou v spoločnej domácnosti a 15 rokov neboli vznášané žiadne finančné požiadavky. Platil všetky náklady z užívaním bytu a do určitého času ešte asi 7 rokov dozadu životnú poisťku manželke. Až po odsťahovaní sa zo spoločného bytu v ktorom manželka doteraz býva v spoločnej domácnosti s mladším synom, začala vznášať finančné požiadavky. Neakceptuje dohodnuté rozdelenie starostlivosti o rodičov zo strany ich synov, teda že ostáva v starostlivosti mladšieho syna a on, ak to bude jeho vek a zdravotný stav vyžadovať v starostlivosti staršieho syna (tak bol rozdelený aj majetok teda 4/5 mladší syn 1/5 starší syn). Manželka bola a je finančne nezávislá, žije v spoločnej domácnosti s mladším synom ktorému bol za tým účelom odovzdaný väčší majetkový podiel. Nie je pravdivé jej tvrdenie, že živila deti kvôli jeho štúdiu, keď študoval popri zamestnaní, čo nemalo žiadny vplyv na jeho platové ohodnotenie. Štúdium trvalo v r. 1982 -1987 (starší syn B. sa narodil v r. XXXX a mladší C. v r. XXXX). Manželka vycestovala za prácou do Rakúska až po roku 1990.

5. Manželka v písomnom vyjadrení k vyjadreniu manžela zotrvala na svojej skutkovej a právnej argumentácii uvedenej v odvolaní. Rozporovala novoty tvrdené manželom v jeho vyjadrení, o jej finančnej nezávislosti, že jeho štúdium nemalo negatívny dopad na rodinné financie alebo o nejakej dohode o starostlivosti o nich zo strany ich detí. Zopakovala, že sa starala osobne a finančne o rodinu, kým sa manžel venoval svojej kariére v polícii, vďaka čomu mu bol priznaný výsluhový dôchodok. Vzhľadom na to, že právna úprava umožňuje súdu manželstvo nerozviest' mala za to, že práve toto je ten prípad, kedy by mal súd aplikovať toto svoje oprávnenie. Vzhľadom na jej vek a zdravotný stav je potrebné jej poskytnúť ochranu vo forme zachovania zákonnej povinnosti manžela sa o ňu postarať aspoň po finančnej stránke. Uvedená požiadavka nie je ani nijako rozporná s dobrými mravmi, keďže manželov príjem z jeho výsluhového dôchodku je benefit, na ktorom sa zapríčinila. Od začiatku konania žiada o súdnu ochranu, aby ju rozvodom súd nepripravil o dôstojné dožitie.

6. Manžel sa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu manželky pridržiaval svojich doterajších vyjadrení a tvrdení. Uviedol, že manželka ani v konaní o rozvod a ani v konaní o určenie výživného, žiadnym spôsobom nepreukázala jej údajne zlý zdravotný stav a finančné problémy. Je na úvahe súdu rozhodnúť o vykonaní dokazovania. Je pravdou, že súd pojednávanie konané dňa 26.01.2022 odročil a manželov (na návrh manželky) odkázal na referát poradenskopsychologických služieb, neuložil mi však v tejto súvislosti žiadnu povinnosť, ktorú by mal podľa tvrdení manželky porušiť. Obaja sú dospelí ľudia, 15 rokov už spolu nehospodária a viac ako 2 roky spolu nežijú v jednej domácnosti, ich deti sú dávno dospelé, každý z nich má svoj vlastný život, citovo aj názorovo sú si tak vzdialení, že žiadne sedenie na referáte by na tom nič nezmenilo. Rozvod manželstva je zákonnou formou zániku manželstva, i keď to ich skončilo už dávno. V rámci konania bolo jednoznačne preukázané, že manželstvo už neplní svoj účel a od manželov už nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia, teda sú splnené podmienky na rozvod manželstva, a nie je v právomoci súdu umelo udržiavať takýto nefungujúci zväzok dvoch ľudí. Spoločnú domácnosť opustil a vzdal sa práva doživotného užívania spoločného bytu, na základe požiadaviek určených manželkou. Manželka iba zámerne predlžuje rozvodové konanie. Poprel, že by v jeho vyjadrení k odvolaniu boli nejaké novoty. Trval na tom, že jeho štúdium popri zamestnaní a následne ani výkon povolania nikdy negatívne nezasahovali do jeho starostlivosti o rodinu a deti. Vždy sa riadne staral o deti a to aj v čase, keď manželka pracovala v zahraničí. Bola to ona, ktorá sa riadne nezamestnala a po ukončení materskej pracovala na čierno v Rakúska, preto má aj nižší dôchodok. Pracovala tam 30 rokov a podľa jej vyjadrení zarobila 700-800 eur mesačne (tieto finančné prostriedky používala výlučne na svoju potrebu a samozrejme z nich neodvádzala žiadne dane a ani odvody do sociálnej poisťovne). Takéto zneužívanie systému je neetické a nemorálne a jej požiadavky voči jeho osobe sú iba prejavom jej zlomyseľnosti a chamtivosti.

7.Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 65 CMP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 384, § 385 CSP) a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania manželky.

8.Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

9.Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 CMP, § 380 ods. 2 CSP).

10.Podľa § 387 ods.2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody .

11.Odvolací súd sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie vo vzťahu k návrhu na rozvod manželstva, dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o rozvode manželstva podstatný význam, v rozhodnutí sa náležite a presvedčivo vypořiadal i s podstatnými vyjadreniami oboch účastníkov konania prezentovanými v konaní pred súdom prvej inštancie a nepovažuje za potrebné dôvody už vyslovené opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Len v záujme doplnenia dôvodov rozhodnutia a vypořiadania sa s odvolacími námietkami dodáva nasledovné.

12.Podľa § 18 Zákona o rodine manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

13.Podľa § 22 Zákona o rodine k zrušeniu manželstva rozvodom možno pristúpiť len v odôvodnených prípadoch.

14.Podľa § 23 ods. 1, 2 Zákona o rodine súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozviesť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo už nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spoložitia. Súd zisťuje príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi, a pri rozhodovaní o rozvode na ne prihliada.

15.Z uvedených ustanovení, ako aj celej koncepcie Zákona o rodine vyplýva, že spoločenský účel manželstva spočíva vo vytváraní rodinného prostredia, kde manželia žijú spolu vo vzájomnej zhode, citovom zblížení, poskytujúc si vzájomnú podporu a pomoc. Rozvod manželstva sa vo všeobecnosti považuje za nežiaduci jav, ktorý má byť iba výnimočným riešením bezvýchodiskovej situácie v prípadoch, keď vážny stav narušenia vzťahov medzi manželmi nemožno prekonať inak, pri zachovaní ich manželstva. K rozvodu možno preto pristúpiť iba v spoločensky odôvodnených prípadoch (§ 22 Zákona o rodine). Zákon sa v prípade rozvodu neuspokojuje s akýmkoľvek rozvratom, ale vyžaduje jeho kvalifikovaný stupeň. To znamená, že rozvrat vzťahov medzi manželmi musí mať takú intenzitu, že je možné ho označiť za vážny, trvalý a taký, že manželstvo nemôže plniť svoj účel, pričom od manželov nemožno očakávať obnovenie spoložitia. Záver o tom, že vzťahy medzi manželmi sú vážne rozvrátené, môže súd urobiť iba na základe skúmania a zisťovania príčin, ktoré rozvrat spôsobili.

16.V posudzovanej veci súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že vzťahy medzi manželmi sú v súčasnosti vážne narušené a trvalo rozvrátené, manželstvo si nemôže plniť svoj spoločenský účel a nie je ani predpoklad pre obnovenie manželského spoložitia a vytvorenia fungujúceho zväzku, preto manželstvo rozviedol. Bolo preukázané, že účastníci konania nevykonávajú žiadne spoločné aktivity a spoločne nehospodária už cca 15 rokov a už počas tohto obdobia sa vzájomne o seba nestarali, spoločne nehospodárili, každý z nich viedol svoj samostatný život, intímne sa nestýkali. Uvedené viedlo k úplnému a vzájomnému odcudzeniu manželov, odsťahovaniu sa manžela zo spoločnej domácnosti a vytvorenia si spoločného života s novou partnerkou. Ako manželka potvrdila, s manželom neudržiavajú žiadnu komunikáciu. Manželia nevlastnia spoločne nadobudnutý nehnuteľný majetok, ktorý v minulosti previedli na svojich dvoch synov. Za príčinu rozvratu manželstva súd prvej inštancie ustálil vzájomné odcudzenie manželov počas obdobia vyše 15 rokov, v názorových rozdieloch

a existencii nového partnerského zväzku navrhovateľa. Pri vyhodnotení existencie možnosti zmierovania manželov správne zohľadnil jednoznačný a nemenný postoj manžela, ktorý opakovane nepripúšťal žiadnu možnosť prípadnej obnovy manželského spolužitia ako aj dôvody manželky pre ktoré mala záujem v manželstve zotrvať (výlučne ekonomické dôvody). Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou manželky, že súd predčasne rezignoval na svoju povinnosť viesť manželov k zmiereniu a obnoveniu ich spolužitia, pri zistení, že ani jednému z nich nejde o obnovenie funkčnosti manželstva a ich vzájomných citových vzťahov. S týmto záverom sa odvolací súd plne stotožňuje a zdôrazňuje, že v danej veci sa jedná o manželstvo manželov v zrelom veku, pri rozhodovaní o ktorom nebolo potrebné prihliadať na záujem maloletých detí (2 deti narodené z manželstva sú plnoleté, samostatné a rodičmi majetkovo zabezpečené). V čase rozhodovania súdu prvej inštancie vzhľadom na zistený skutočný stav a v konaní manželmi prezentované skutočnosti nevzbudzovali akúkoľvek pochybnosť o kvalifikovanom rozvrate manželstva (ktorý potvrdila aj manželka) a o nemožnosti obnovy manželského spolunažívania a to zo strany oboch manželov. Manželka nespochybnila existenciu kvalifikovaného rozvratu manželstva a potvrdila vzájomné dlhodobé citové odcudzenie a nulitnú komunikáciu s manželom, na zachovaní manželstva trvala výlučne z ekonomických dôvodov (trvanie nároku vo vzťahu k priznaniu výživného na manželku). Takáto jej obrana však nemá oporu v zákone. Obaja manželia majú vysokoškolské vzdelanie, teda mali rovnakú východiskovú pozíciu pri získaní adekvátneho zamestnania a to, ako si v manželstve v období kedy bolo ešte funkčné, rozdelili úlohy pri vedení spoločnej domácnosti, spoločnom hospodárení a starostlivosti o deti, nemá v aktuálnom období vplyv na posúdenie splnenia podmienok pre rozvod. Vychádzajúc z uvedeného aj odvolací súd dospel k záveru, že manželstvo účastníkov neplní svoj účel, jeho rozvrat je trvalého charakteru, kedy jednoznačne a bez pochybností nemožno očakávať obnovenie manželského spolunažívania. V tejto súvislosti napokon odvolací súd poukazuje i na to, že žiadneho z manželov nie je možno spravodlivo prinútiť, aby v rozpore s jeho vôľou bol nútený zotrvať vo zväzku, ktorý ho citovo nenapĺňa, ktorý je len formálny a neplniaci si svoje funkcie (tak ako je tomu nepochybne v posudzovanom prípade).

17. Na základe uvedeného rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.2 CSP ako vecne a právne správne potvrdil.

18. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 CMP v spojení s § 58 CMP, § 396 ods.1 CSP.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné, alebo, že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).